

Arrestnummer C 1698 / 2018
Repertoriumnummer 2018 / 1578
Datum van uitspraak 25 mei 2018
Notitienummer griffie 2017/NT/857
Notitienummer parket-generaal 2017/PGG/1659 2017/VJ11/857

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

Aangeboden op 29 MEI 2018
Niet te registreren voor Evelyn RAMAN Attaché

COVER 01-00001160376-0001-0014-01-01-1

2017/PGG/1659 - 2017/VJ11/857

Not.nr. GE.66.RW.102300/13

In de zaak van het **OPENBAAR MINISTERIE** en van

1. nr. |
geboren te | op | ,
wonende te | ,
- burgerlijke partij -

tegen

1. nr. **747** |
geboren te | op | ,
arbeider,
wonende te | ,
- beklaagde -

verdacht van:

A.

Bij inbreuk op de artikel 5, strafbaar gesteld door artikel 20, § 1, al. 1 van het decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode, als verhuurder, als eventuele onderverhuurder of als persoon die een woning ter beschikking stelt, een woning die niet voldoet aan de vereisten en normen van artikel 5 rechtstreeks of via tussenpersoon verhuurd, te huur gesteld of ter beschikking gesteld te hebben met het oog op bewoning, zoals gewijzigd door het decreet van 29 maart 2013 houdende wijziging van diverse decreten wat de woonkwaliteitsbewaking betreft, vanaf 11.08.2013

in het pand gelegen te | , kadastraal gekend als |
| eigendom van | geboren te | op |
| , en van | , geboren te | op 2 | , beiden wonende
te | ;

1. de ongeschikte en onbewoonbare woning 1 ter beschikking te hebben gesteld aan

te | in de periode van 10.09.2013 tot 15.01.2014 (st. 5, 67)

⌈ PAGE 01-00001160376-0002-0014-01-01-4 ⌋

2. de ongeschikte en onbewoonbare woning 2 te hebben verhuurd aan :

te : en

te : in de periode van 29.06.2012 (datum ongeschiktverklaring) tot 11.01.2014 (st. 67)

3. de ongeschikte woning 2 te hebben verhuurd aan

te : op 13.03.2015 (st. 73)

vermogensvoordeel : art. 42 en 43bis s.w.b.

Tevens gedagvaard teneinde zich overeenkomstig art. 42 en 43bis van het Strafwetboek, te horen veroordelen tot de bijzondere verbeurdverklaring van 2.700 euro, zijnde

1. **hetzij** de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen,
2. **hetzij** goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld,
3. **hetzij** inkomsten uit belegde voordelen,

waarbij de rechter, indien de zaken niet kunnen worden gevonden in het vermogen van de beklaagde, de geldwaarde ervan dient te ramen (het equivalent bedrag).

berekening:

Zie st. 5, 6, 45:

huuropbrengst woning 2 gedurende de periode 29.06.2012 tot 01.01.2013 of 6 maanden aan een maandelijks huurprijs van 450 euro = 2.700 euro .

* * * *

1.1.

De rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, kamer G30d, besliste bij vonnis van 6 juni 2017 op tegenspraak als volgt:

"STRAFRECHTELIJK

Veroordeelt *t* voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde telastleggingen A.1, A.2 en A.3 samen tot een **geldboete van 500 euro**, vermeerderd met 50 opdecimen tot 3.000 euro of een vervangende gevangenisstraf van 1 maand en 15 dagen.

Beveelt de **bijzondere verbeurdverklaring van 2.700 euro**.

WOONHERSTEL

Verklaart de **herstelvordering van de gewestelijk wooninspecteur zonder voorwerp**.

KOSTEN en BIJDAGEN

Veroordeelt *t* tot betaling van een **bijdrage aan het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders van 25 euro**, vermeerderd met 70 opdecimen tot 200 euro.

Veroordeelt hem tot betaling van de **vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken van 51,20 euro**.

Veroordeelt hem tot de **gerechtskosten voor het openbaar ministerie, begroot op 270,46 euro**.

BURGERRECHTELIJK

Verklaart de eis van de burgerlijke partij toelaatbaar en in de hierna bepaalde mate gegrond.

Veroordeelt *t* om te betalen aan de burgerlijke partij *t* een vergoeding van **500 euro** te vermeerderen met de vergoedende intrest vanaf 13 maart 2015 tot heden, de gerechtelijke intrest vanaf heden en de kosten begroot op 240 euro rechtsplegingsvergoeding.

Houdt ambtshalve de overige burgerlijke belangen aan.”

1.2.

Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 27 juni 2017 door de beklagde *t* tegen alle beschikkingen;
- 28 juni 2017 door het openbaar ministerie.

namelijk op strafgebied met betrekking tot de schuldigverklaring (aankruising rubriek 1.1), de strafmaat (aankruising rubriek 1.4), de verbeurdverklaring (aankruising rubriek 1.7), schending EVRM (aankruising rubriek 1.10) en op burgerlijk gebied met betrekking tot de ontvankelijkheid (aankruising rubriek 2.1) en de schadebegroting (aankruising rubriek 2.3). Bij geen van deze grieven werd een toelichting of nadere specificering gegeven, maar dit brengt in deze niet mee dat de grieven niet nauwkeurig zouden zijn.

In het door het openbaar ministerie ingediende “grievensformulier hoger beroep” wordt nauwkeurig bepaald welke grieven tegen het voormeld vonnis worden ingebracht, namelijk op strafgebied met betrekking tot de strafmaat, waarbij wordt gespecificeerd dat de strafmaat te laag is, en met betrekking tot ‘andere’, waarbij wordt gespecificeerd dat het openbaar ministerie het hoger beroep van de veroordeelde volgt en het, wat deze partij betreft, ook hoger beroep aantekent wat de lastens hem uitgesproken straffen betreft.

2.3.

Het hoger beroep van de beklaagde | | en het hoger beroep van het openbaar ministerie werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld en zijn ontvankelijk (artikelen 203-204 van het Wetboek van Strafvordering).

Het hof beslist in het voorliggende arrest binnen de perken van de hoger beroepen en van de grieven zoals bedoeld in artikel 210 van het Wetboek van Strafvordering.

In dit verband stelt het hof vast dat er geen redenen zijn om ambtshalve een grief in de zin van het voormelde artikel 210 op te werpen.

Gelet op de ingebrachte grieven is de zaak overigens in zijn geheel onderworpen aan een nieuw onderzoek door het hof.

3.

De dagvaarding werd overeenkomstig artikel 20ter, lid 1, van het decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode op 21 april 2017 overgeschreven op het hypotheekkantoor van het gebied waar het onroerend goed gelegen is (zie kapt 4, stuk 2 in het strafdossier).

4.

De beklaagde | | wordt vervolgd voor inbreuken op de Vlaamse Wooncode. De telastleggingen A.1, A.2 en A.3 situeren zich in de periode van 29 juni 2012 tot en met 13 maart 2015. De te last gelegde feiten, voor zover gepleegd tot en met 10 augustus 2013, waren strafbaar door artikel 20, § 1, eerste lid van de Vlaamse Wooncode met een gevangenisstraf van zes maanden tot drie jaar en een geldboete van 500 euro tot 25.000

euro. Vanaf 11 augustus 2013 zijn de feiten krachtens dezelfde bepaling strafbaar met een gevangenisstraf van zes maanden tot drie jaar en een geldboete van 500 euro tot 25.000 euro of met een van die straffen alleen.

De feiten zijn dus nog steeds strafbaar, maar de straf ten tijde van de feiten, voor zover gepleegd tot en met 10 augustus 2013, was zwaarder dan op heden, waardoor, indien de telastleggingen tot 11 augustus 2013 bewezen zijn, de straf op heden bepaald moet worden toegepast.

5.

Aan de beklaagde wordt te last gelegd dat hij twee zelfstandige woningen in hetzelfde pand in de te heeft verhuurd terwijl ze beide niet voldeden aan de vereisten en normen van artikel 5 van de Vlaamse Wooncode, met name een ongeschikte en onbewoonbare woning 1 in de periode van 10 september 2013 tot 15 januari 2014 aan (telastlegging A.1), een ongeschikte en onbewoonbare woning 2 in de periode van 29 juni 2012 tot 11 januari 2014 aan en (telastlegging A.2) en een ongeschikte woning 2 op 13 maart 2015 aan de burgerlijke partij (telastlegging A.3).

Met betrekking tot de relevante feitelijke gegevens van de zaak verwijst het hof naar de uiteenzetting van de eerste rechter onder de rubriek "Feiten", randnummer 3, van het bestreden vonnis van 6 juni 2017 die het hof overneemt, hier als herhaald ziet en tot de zijne maakt.

Het hof voegt er nog aan toe dat er naast de inbreuken op de Vlaamse Wooncode ook een stedenbouwkundige inbreuk werd vastgesteld, met name het opsplitsen van een woning in verschillende woonegelegenheden zonder vergunning. Bij de controle door de wooninspectie op 13 maart 2015, dit is het tijdstip waarop in de aanhangig makende dagvaarding de feiten omschreven in de telastlegging A.3 worden gesitueerd, werd door de beklaagde verklaard dat de opsplitsing werd ongedaan gemaakt door de woning 1 op het gelijkvloers om te bouwen tot een berging horende bij het handelspand. Er werd hieromtrent toen echter nog een opmerking gemaakt over de aanwezigheid van meubels, een keuken, toilet en centrale verwarming in de 'berging' waardoor nog niet kon worden vastgesteld dat aan de inbreuk een einde was gesteld. De beklaagde verklaarde mondeling ter zitting dat er toen, op 13 maart 2015, geen gebreken werden vastgesteld in de woning 2 op de eerste verdieping, maar dat het uitsluitend omwille van de aanwezigheid van de keuken op het gelijkvloers was, dat het herstel niet kon worden vastgesteld. Deze verklaring vindt echter geen steun in het strafdossier. Op 13 maart 2015 werden in de woning 2 nog twintig strafpunten vastgesteld: de wand achter het toilet was niet afgewerkt, de muur tussen de deur van slaapkamer 1 en slaapkamer 2 was beschadigd, de elektrische leidingen aan de trap waren onvakkundig geplaatst en het terras beschikte niet over een borstwering (zie stuk 74 in het strafdossier).

6.1.

Door de raadsman van de beklaagde wordt aangevoerd dat de beklaagde voor dezelfde feiten reeds zeer zwaar is bestraft geworden via de verkrottingsheffing van de Vlaamse Belastingdienst enerzijds en via het gemeentelijk belastingsreglement van de stad op ongeschikt en/of onbewoonbaarverklaarde woningen anderzijds. Voor het aanslagjaar 2013 zou hij belast zijn voor een bedrag van 1.980 euro en voor het aanslagjaar 2015 zou hij samen met zijn vrouw 10.000 euro heffing moeten betalen. De beklaagde stelt dat deze heffing, gelet op de hoogte ervan, een sanctie is die gericht is tegen diegenen die hun pand niet behoeden voor verdere verkrotting en dat, nu deze sanctie als straf kan worden gekwalificeerd, moet rekening worden gehouden met het "non bis in idem"-beginsel dat er zich tegen verzet dat iemand twee keer voor dezelfde feiten kan worden veroordeeld. Op basis hiervan vraagt de beklaagde de vrijspraak.

Het hof aanvaardt dat de verkrottingsheffing en de belasting op ongeschikte en/of onbewoonbaarverklaarde woningen naast een regulerend en inkomstengenererend doel ook een sanctionerend doel hebben en dat deze heffing en belasting voor de beklaagde ernstige financiële gevolgen hebben.

De grondslag voor de sanctie wegens een inbreuk op artikel 5 van de Vlaamse Wooncode, betreft evenwel de verhuur, onderverhuur of terbeschikkingstelling van een woning die niet voldoet aan de elementaire veiligheids-, gezondheid- en woonkwaliteitsvereisten zoals bepaald in de Vlaamse Wooncode. De doelstelling van de Vlaamse Wooncode is het recht op een menswaardig wonen te garanderen. Daartoe moet de beschikking over een aangepaste woning, van goede kwaliteit, in een behoorlijke woonomgeving, tegen een betaalbare prijs en met woonzekerheid worden bevorderd (artikel 3 Vlaamse Wooncode).

Ook indien de heffingen in het kader van leegstand en verkrotting verschuldigd worden nadat een woning ongeschikt en/of onbewoonbaar is verklaard ten gevolge van een controle in het kader van de naleving van de Vlaamse Wooncode, wordt de belasting op de leegstand en verkrotting geheven op grond van een ander feit, namelijk de verloedering die een leegstaand en/of verkrot gebouwen voor de leefomgeving meebrengt, dan het feit waarop de strafsanctie van de inbreuk op de Vlaamse Wooncode betrekking heeft, namelijk de verhuur, onderverhuur of terbeschikkingstelling van een een woning die niet beantwoordt aan de elementaire vereisten van veiligheid, gezondheid en woonkwaliteit, los van het feit of die woning ongeschikt en/of onbewoonbaar werd verklaard. De verkrottingsheffing en de bedoelde belasting van de stad kunnen ook verschuldigd zijn zonder dat er sprake is van van verhuur of bewoning.

Het "non bis in idem"-beginsel is hier niet van toepassing.

Volledigheidshalve merkt het hof ook nog op dat uit de neergelegde stukken, die betrekking hebben op de verschuldigde heffingen en belastingen, blijkt dat deze heffingen en belastingen enkel betrekking hebben op de woning in de , en niet op de woning , voorwerp van de telastlegging A.1.

6.2.

Op grond van de duidelijke en objectieve vaststellingen van de wooninspectie op 19 april 2012, 10 september 2013 en 13 maart 2015 en het onderzoek op de terechtzitting van het hof van 26 april 2018 zijn de telastleggingen A.1, A.2 en A.3, zoals omschreven in de aanhangig makende dagvaarding, in hoofde van de beklagde [redacted] ook voor het hof naar eis van recht bewezen.

De beklagde betwist, ondanks de aangekruiste grief met betrekking tot de schuldigverklaring, de vastgestelde gebreken niet en betwist ook niet dat hij met de verhuur instemde. Wel stelt hij dat hij na de ongeschiktheidsverklaring van 29 juni 2012 de woningen zo snel mogelijk in orde wou stellen, maar dat hij hierbij gehinderd werd door de huurders die de woning niet wilden verlaten en hem ook geen toegang wilden geven.

Het hof kan, gelet op de verklaringen van de huurders zelf, aannemen dat de huurders [redacted] en [redacted] de woning niet onmiddellijk wensten te verlaten en dat zij het aldus voor de beklagde in zekere mate moeilijk maakten de nodige werken uit te voeren, maar deze houding van de huurders was niet van dien aard dat de nodige herstellingswerken totaal onmogelijk werden gemaakt en zij voor de beklagde overmacht zou hebben uitgemaakt. Niet alleen liet de beklagde na de nodige initiatieven te nemen om toch tot de noodzakelijke werken te kunnen overgaan, maar ook stelt het hof vast dat nadat de huurders [redacted] en [redacted] de woning hadden verlaten en de beklagde werken had uitgevoerd, de woning op 13 maart 2015 nog steeds niet in orde was en de beklagde toch al een nieuwe huurder had toegelaten. Dat de beklagde de woning aan de huurster [redacted] verhuurde uit medelijden omdat zij twee kleine kinderen had en aandrang op een woning, is hierbij niet relevant. De beklagde was er zich op dat moment van bewust dat er nog een herstellvordering rustte op deze woning en dat een nieuwe verhuur niet kon of mocht.

7.

De feiten die aan de in hoofde van de beklagde [redacted] bewezenverklaarde telastleggingen A.1, A.2 en A.3 ten grondslag liggen, zijn in hoofde van de beklagde de uiting van eenzelfde misdadig opzet en maken aldus slechts één misdrijf uit zodat ingevolge artikel 65, eerste lid, van het Strafwetboek voor deze samen slechts één straf dient te worden opgelegd.

De beklagde verhuurde twee woningen, gelegen te [redacted], die gebreken vertoonden, ongeschikt en voor het grootste deel van de periode onbewoonbaar waren. Dit bracht mee dat de woonkwaliteit van de bewoners werd aangetast en hun veiligheid en gezondheid in gevaar werd gebracht. De beklagde schond aldus een door de Grondwet gewaarborgd recht, namelijk het recht op het leiden van een menswaardig leven, waartoe het recht op een behoorlijke huisvesting behoort.

De beklaagde verzocht het hof ondergeschikt om een mildere bestraffing rekening houdend met de reeds opgelopen sancties.

De eerste rechter heeft de beklaagde veroordeeld tot het betalen van de minimum geldboete. Gelet op de omstandigheden zoals door de beklaagde naar voor gebracht, is deze minimum geldboete passend en voldoende om de beklaagde aan te sporen meer respect op te brengen voor de decretale regelgeving desbetreffend en hem also te weerhouden van recidive.

Aan de beklaagde wordt bovendien een vervangende gevangenisstraf opgelegd zoals bepaald door de eerste rechter, dit teneinde de beklaagde ertoe aan te zetten de geldboete te voldoen.

De met eenheid van opzet gepleegde bewezen misdrijven werden gepleegd na 31 december 2011 en vóór 1 januari 2017 zodat de geldboete, uitgedrukt in euro, door de eerste rechter terecht met 50 opdecimen werd verhoogd.

8.

Het openbaar ministerie vorderde schriftelijk op grond van artikel 43bis van het Strafwetboek de bijzondere verbeurdverklaring van de zaken bedoeld in artikel 42.3° van het Strafwetboek, zijnde de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit de bewezen misdrijven zijn verkregen, en raamde deze vermogensvoordelen op 2.700 euro. Deze vordering is ontvankelijk.

De raadsman van de beklaagde vroeg mondeling voor het hof om deze verbeurdverklaring te milderen.

De vermogensvoordelen die rechtstreeks uit de bewezen misdrijven zijn gekomen, slaan op de huurinkomsten. De beklaagde verhuurde immers een woning die hij in die toestand niet had mogen verhuren en heeft daardoor ongetwijfeld voordelen kunnen halen die zonder de gepleegde inbreuken niet konden worden gerealiseerd. Er is een causaal verband tussen de bewezen misdrijven en deze huurinkomsten, zodat dit de in artikel 42.3° van het Strafwetboek bedoelde zaken betreffen.

De huurinkomsten zijn vermengd in het vermogen van de beklaagde en kunnen hierin niet meer worden gevonden zodat het hof de geldwaarde ervan raamt en de verbeurdverklaring betrekking heeft op een daarmee overeenstemmend bedrag.

Het is maatschappelijk niet aanvaardbaar dat de beklaagde in het bezit gelaten wordt van de voordelen die hij verkregen heeft uit de wederrechtelijke feiten van de bewezenverklaarde telastlegging A.2.

Gelet op de bewezenverklarde incriminatieperiode en rekening houdend met het feit dat de huurders vanaf januari 2013 geen huur meer wilden betalen, bepaalde het openbaar ministerie de huurinkomsten die kunnen worden verbeurdverklaard correct op 2.700 euro. De beklagde voert ook geen betwisting omtrent de ontvangen huurgelden.

Het te verbeuren bedrag leidt er niet toe dat de beklagde wordt veroordeeld tot een onredelijk zware straf zodat het hof de gevorderde verbeurdverklaring in zijn geheel toekent.

9.

De beklagde is als veroordeelde verplicht tot het betalen van de bijdrage tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders die sedert 17 december 2005 25,00 euro bedraagt en thans sedert 1 januari 2017 dient vermeerderd te worden met 70 opdecimen tot 200,00 euro, en dient eveneens veroordeeld te worden tot betaling van de vaste vergoeding verschuldigd krachtens artikel 6 van de programmawet (II) van 27 december 2006 en die krachtens artikel 91, tweede lid, van het Algemeen Reglement op de gerechtskosten in strafzaken, vastgesteld bij koninklijk besluit van 28 december 1950, thans, na indexatie, 51,20 euro bedraagt.

Deze bijdrage en vaste kostenvergoeding hebben een eigen aard en zijn geen straf.

10.

De beklagde dient als veroordeelde te worden veroordeeld tot de kosten in de beide aanleggen gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, deze in eerste aanleg begroot op 270,46 euro en deze in beroep begroot op 135,01 euro.

11.

Met toepassing van artikel 4, § 3 en artikel 5, § 1 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand, in werking getreden op 1 mei 2017 ingevolge artikel 6 van het koninklijk besluit van 26 april 2017 tot uitvoering van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand, moet de beklagde tenslotte ook nog worden veroordeeld tot het betalen van een bijdrage van 20 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand.

12.

De eerste rechter verklaarde de herstellvordering terecht zonder voorwerp nu de wooninspectie op 12 april 2016 het herstel kon vaststellen.

13.

Door het in hoofde van de beklagde | | bewezen misdrijf van de telastlegging A.3 beweert de huurster | | schade te hebben geleden waarvoor de beklagde uitsluitend en alleen aansprakelijk is.

De eerste rechter kende een schadevergoeding toe van 500 euro.

Op ontvankelijk incidenteel beroep vordert de burgerlijke partij thans voor het hof een schadevergoeding van 4.000 euro, vermeerderd met de wettelijke en gerechtelijke intresten, en een rechtsplegingsvergoeding van 780 euro, zowel in eerste aanleg als in beroep.

De beklagde vraagt het hof deze vordering af te wijzen als ongegrond.

Het hof stelt vast dat de telastlegging A.3 betrekking heeft op de verhuring van de woning | | aan de burgerlijke partij | | : op één dag, namelijk op 13 maart 2015.

Het hof kan thans voor het eerst in graad van beroep de incriminatieperiode voor de telastlegging A.3 niet uitbreiden gezien zulks in de gegeven omstandigheden zou meebrengen dat aan die telastlegging nieuwe feiten zouden worden toegevoegd.

Gelet op de zeer beperkte duur van de bewezen wederrechtelijke verhuring, met name één dag, en mede gelet op het beperkt aantal strafpunten dat op die dag werd vastgesteld, is het voor het hof niet bewezen dat | | : op 13 maart 2015 schade heeft geleden die is veroorzaakt door het bewezen misdrijf omschreven in de telastlegging A.3. Het hof wijst de vordering van de burgerlijke partij | | : af als ongegrond.

14.

De overige burgerlijke belangen werden door de eerste rechter terecht op grond van artikel 4 van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering ambtshalve aangehouden.

OP DEZE GRONDEN

het hof, rechtsprekend op tegenspraak

Gelet op de artikelen in de bewezenverklearde telastleggingen aangehaald en op de artikelen:

- 2, 3, 38, 40, 41, 42.3°, 43bis en 65, eerste lid, van het Strafwetboek,
- 4 van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering,
- 162, 182, 184, 185, 189, 190, 190ter, 194, 195, 199, 200, 203, § 1, 203bis, 204, 210 en 211 van het Wetboek van Strafvordering,
- 11 van de Bijzondere Wet van 8 augustus 1980,

- 2 van de wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet,
- 5 van het decreet van 7 december 2001 tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving,
- 1 van de wet van 5 maart 1952,
- 28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen,
- 91, tweede lid, van het koninklijk besluit van 28 december 1950,
- 4, § 3, en 5, § 1 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand,
- 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Verklaart de hoger beroepen en het incidenteel beroep tegen het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, van 6 juni 2017 ontvankelijk en er ten gronde over beslissend binnen de perken van deze hoger beroepen en de grieven zoals bedoeld in artikel 204 en 210 van het Wetboek van Strafvordering:

Op strafrechtelijk gebied

Bevestigt het bestreden vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, van 6 juni 2017.

Veroordeelt de beklaagde | : tot het betalen van een bijdrage van 20,00 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand.

Veroordeelt de beklaagde | : tot de kosten gevallen in hoger beroep aan de zijde van het openbaar ministerie, begroot op 135,01 euro.

Op burgerrechtelijk gebied

Bevestigt het bestreden vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, van 6 juni 2017 in de beslissing tot het ambtshalve aanhouden van de burgerlijke belangen.

Wijzigt het bestreden vonnis voor het overige als volgt:

Wijst de vordering van de burgerlijke partij | : af als ongegrond.

Laat de kosten gevallen aan de zijde van de burgerlijke partij | : te haren laste.

Kosten eerste aanleg: € 270,46

Kosten beroep:

Afschrift vonnis: € 30,00
Afschriften akten HB: € 6,00
Opstelrecht HB bekl.: € 35,00
Dagv. bekl.: € 25,87
Dagv. BP: € 25,87

€ 122,74

+ 10 %: € 12,27

Totaal: € 135,01

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter Erik Van de Sijpe, als voorzitter, en de raadsheren Bart Meganck en Steven Van Overbeke, en in openbare terechtzitting van **25 mei 2018** uitgesproken door voorzitter Erik Van de Sijpe, in aanwezigheid van Jan De Clercq, advocaat-generaal, met bijstand van griffier Leentje Mouton.

Leentje Mouton

Steven Van Overbeke

Bart Meganck

Erik Van de Sijpe

